

Keld Albrechtsen (EL):

Desværre tyder alt på, at beslutningen om optagelse af tre nye lande i NATO vil være en fejltagelse af historiske dimensioner, som vil betyde afslutningen på den desværre temmelig kortvarige periode, som vi har oplevet i Europa efter Murens fald, hvor der var en mulighed for stadig væk at få et helt og udelte Europa med en fortsat nedrustning, en fortsat udbygning af atomvåbenfri zoner, en fortsat afvikling også af konventionelle våbensystemer.

Hvis vi ser på realiteterne bag facaden med de mange flotte og fine ord om processer og fred, og jeg ved ikke hvad, hvad er så dette såkaldte ny NATO egentlig i dag for en organisation?

Ja, ser vi på atomvåben, så ved vi, at USA holder 10.000 mennesker beskæftiget med at udvikle nye generationer af atomvåben, vi ved, at Blairregeringen har besluttet at indkøbe nye atommissiler til sine atomubåde, vi kender alle historien om de franske atomprøvesprængninger, der jo har som formål at sikre en ny teknisk generation af franske atomvåben, og vi ved, hvad Ruslands reaktion på disse ting har været, nemlig at tillægge atomvåben en tungere rolle i Ruslands militærstrategi.

Vi ved også, som fru Helle Degn var inde på for et øjeblik siden, at USA har lavet en ny, sminket udgave af i realiteten den samme atomstrategi, som man har haft hele tiden, nemlig en atomstrategi, som tillader USA's præsident at bruge atomvåben som den første part i en konflikt, den såkaldte førstebrug af atomvåben. Intet er i realiteten ændret i disse doktriner. Det vil jeg gerne bede ministeren bekræfte. Nu har der jo været en foreløbig diskussion om disse nye strategier.

Vi ved også, at der både i USA og i Vesteuropa planlægges nye generationer af krigsfly, som skal sikre, at USA og de vesteuropæiske stormagter fortsat vil forblive militært overlegne. Vi ved, når vi prøver at se situationen fra Ruslands side, at mens man i Warszawapagten stadig havde et militært styrkeforhold, som på det konventionelle område var til gunst for Warszawapagten, så er styrkeforholdet mellem NATO og Rusland i dag 2:1.

NATO er altså militært dobbelt så stærk som Rusland. Efter udvidelsen vil styrkeforholdet blive 3:1, og så kan man derefter regne videre på nye udvidelser, nye våbensystemer, nye fly og nye generationer af atomvåben. Hvordan kan man forestille sig, at man med denne

udvikling, når man kigger ned til realiteterne og kommer ned under festtallerne, skulle kunne undgå, at det udvikler sig til en ny kold krig?

Vores debat her i Folketinget er ofte eurocentristisk, og det har den også været lidt i dag. Der er også en global ramme om det her, nemlig at USA udbygger et militært samarbejde med Japan fra den ene side og fremrykker i Europa mod øst. Kina og Rusland vil begge føle sig udsat for pres fra de vestlige alliancesystemer.

Den logiske konsekvens af dette vil naturligvis være en stadig tilnærmelse mellem Rusland og Kina. Jeg tror, at ingen i denne sal endnu har gjort sig klart, hvad det er for en global situation, dette kan føre til, nemlig en situation, hvor de asiatiske stormagter går sammen med Rusland imod Vesten og Japan.

En ny blokdeling af verden kan blive resultatet af denne proces, som man nu har sat i gang her i Europa, og som sideløbende kører på nøjagtig samme vis i Stillehavsområdet med Japan, Sydkorea, Taiwan osv. som aktører sammen med USA, med en ny inddæmning af Kina og Rusland og med en ny modsætning mellem Asien og Vesten som følge af denne udvikling, hvis man ikke tænker sig om.

Jeg vil gerne opfordre til, at man, inden man sætter sin underskrift på ratifikationspapirerne her i Folketinget, i det mindste også prøver at indtænke den globale dimension i det her. Nogle gange tror man jo, at Europa er verdens navle, men her kører et amerikansk spil, hvor der er langt større konsekvenser, end vi har gennemtænkt. Jeg kunne godt tænke mig, at flertallet her i Folketinget ville sætte sig ned og lige overveje disse ting, før man dykker ned i den vesteuropæiske nationalisme, som man nu er på vej ud i.

Arne Melchior (CD):

Hvilken herlig, hvilken lykkelig udvikling: Tre lande, der i årtier, i generationer næsten, har været tvangsindlagt i Warszawapagten, er på deres demokratiske vej ved at indtræde i verdenshistoriens største og længstvarende fredsbevarende organisation, nemlig NATO. Det er virkelig noget at fryde sig over. Når der er noget at klage over, når der er noget at være sur over, hører man altid så meget om det. Lad os dog hengive os til den glæde, det her betyder for os alle sammen, for vores nattesøvn og for vores glæde, når vi har åbne øjne om dagen.